

TREBALLS FINALISTES

**II CONCURS LITERARI
EN TARBENER. ADOLF SALVÀ
2017**

UNA HISTÒRIA DE GATS

Àngela Mas Monjo (1a cat.)

Enguany, ha hagut un temporal molt fort, en es mes de gener, de neu, aigua, aire, que va durar alamon de dies. Ens vàrem quedar vint-i-quatre hores sense llum. A sa carretera alguns arbres van caure. En molts de bancals es van fer solsidetes i per fi, ses fonts van revindre.

M'han contat que el 2007, s'any que vaig nàixer, va haver un temporal es mes d'octubre, encara més fort. Va fer alamon de mal: es carrer de sa Font es va alçar, a Bolulla, sa recta es va enfonsar i vàrem quedar incomunicats i a Callosa, Algar es va inundar. Durant quasi dos mesos havíem de passar per altres camins, per baixar a Benidorm.

A casa estàvem mon pare, ma mare i jo, que tenia quatre mesos, i es meu gat que té un any més que jo.

Es meu gat és atigrat de color taronja i blanc, de talla mitjana, té un puntet negre en es rabet i el té tort. De jove era molt pellequet i li agradava escapar-se. Un dia es va quedar tancat en es garatge d'en Juanito, es pintor i no parava de meular. Vàrem cridar en Juanito perquè li obrirà. Una altra volta mon pare li va costar pujar per ses teulades per poder agafar-lo, perquè s'havia quedat a sa Sènia de sa uela d'en Nazari i no podia eixir. També es barallava molt amb es gat

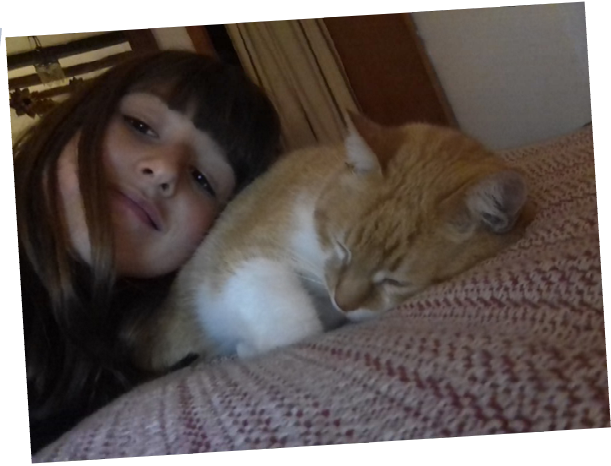
de la Bea, i si li mires bé s'orella, té un forat. Ara que s'ha fet més gran és més tranquil·let, però encara s'escapa.

Un dia des mes d'octubre del 2007 no va tornar a casa. Varen passar uns quants dies i res. No hi havia rastre des gatet. Vàrem començar a preguntar a la gent si l'havia vist. Una dona va dir que el va veure pes Cami Nou, vàrem anar i no el vàrem trobar. Una altra dona va dir que el va veure a sa Font Santa, vàrem anar i vàrem veure un gat igualet que ell, mort dins d'un contenidor, però encara sort que no era ell.

Mon pare i ma mare estaven molt tristos perque ja es pensaven que mai tornarien a veure'l i pensaven que estaria mort o que l'havien furtat .

Després de huit dies, a la matinada des dia que més va ploure, mon pare i ma mare es varen despertar a les cinc del mati perquè varen sentir meular, pensaven que era un somni. Varen anar a obrir sa porta i era ell. Tot banyat, desesperat, un poc més flaquet. Es va tirar en es menjar, desesperadet i va dormir dos dies seguits. Es meus pares pensen que es degué quedar tancat, dins d'una cambra, i com després des temporals la gent revisa si ha entrat aigua per algun forat.... i hauria fugit. Jo pensa que se'n va anar de roll. A saber...

Ara es meu gat no ix tant. Encara fa alguna escapadeta, però li agrada passar-se tot el dia dormint, en es sofà, damunt des llit... Per cert, en es meu gat li diuen Roget.

S'INCENDI

Victoria Gisbert Krikova (1a cat.)

Hi havia una vegada una xiqueta que tenia una caseta a sa muntanya, i sempre caminava per darrere de sa casa. Un dia va vindre sa seua germana major i se'n van anar a sa punta de sa muntanya amb sa corda i sa motxilla. Sa xiqueta es va deixar sa càmera i sa tenda de campanya.

Al matí se'n van anar a sa casa de sa mare, i quan van tornar a sa casa de sa xiqueta, darrere de sa muntanya hi havia un incendi molt gran, i es van espantar molt. Van cridar als bombers i van vindre a sa caseta i van apagar es foc. Però elles tenien por de que es cremara sa casa. Van arregar tot lo que hi havia i se'n van anar a sa casa de son pare i sa mare.

A sa seua escola tenien s'excursió d'anar a sa muntanya i sa xiqueta no volia anar perquè no volia vore sa caseta i sa muntanya cremada. Però havia d'anar. Va acabar s'excursió i tenia son i se'n va anar a dormir.

Dos anys després va anar a visitar sa caseta, i era primavera, i va vore que tota sa muntanya estava de color verd i es va alegrar. Va pensar en que si abans estava cremat i ara no, com ho han fet? Va tancar i va tornar a obrir els ulls i es va trobar a l'hospital. Va preguntar al metge què li havia passat, i li va dir que s'havia desmaiat. Es va recuperar i va tornar a sa casa de sa mare i son pare. Es va mirar a s'espill i va dir: –He de pegar vint voltes a sa casa.

I ho va fer cada dia, durant vint dies i ja estava bé. Però ella no estava molt convençuda. Li va dir a sa mare si estava bé, i li va dir que sí.

Ella va anar as seu dormitori i quan es van despertar es seus pares pel matí va baixar ses escales i van fer-li una tortada d'aniversari. I va dir sa mare: –Què vols pes teu *cumple*?

I sa xiqueta va dir que no res. Sa mare va dir que anara fora. As jardí hi havia un cotxe . Sa xiqueta va dir: –Moltes gracies mama i papa! –i els va abraçar.

Conte contat ja s'ha acabat.

ES UELO I SA UELA DE PARELLES

Carme Escrivà Molines (2a cat.)

Hi havia una volta una xiqueta que li deien Carla. Aqueixa xiqueta no era una xiqueta normal, era un poc diferent, cada dia, ella buscava coses noves, coses que no s'havien vist mai.

Un dia la Carla, va anar a omplir aigua de sa font de Casivanyes, i dins de sa font va trobar una cosa brillant, la va agarrar, i de sobte aqueixa cosa brillant es va convertir en una pedra, una pedra amb una lletra damunt. Ella se la va guardar i va seguir caminant.

Un dia després, sa mare li va dir que necessitava anar a sa font d'Enmig per més aigua. I allà es va trobar una altra cosa brillant, que també es va convertir en una pedra amb un número damunt, i se la va guardar. I aixina a alamon de llocs: a sa font des Garrofer, a sa font de Benissalim, a sa font des Olbis, a sa font del Botó...

Fins que un dia ella les va buscar per contar-les, i, va vore que estaven ordenades i posava una frase que deia: "Vés a Parelles, i allà trobaràs una cosa; una cosa que mai oblidaràs".

Ella es va posar sa jaqueta, sa bufanda i sa caixa amb ses pedres i se'n va anar cap a Parelles.

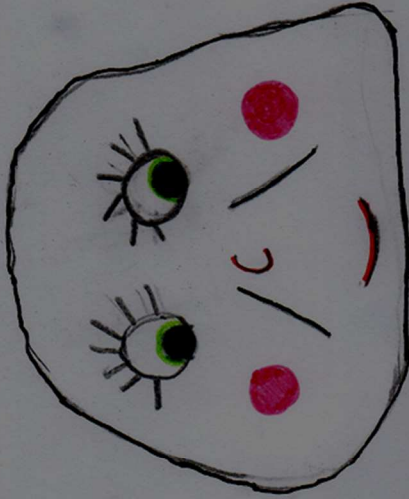
Quan va arribar, es va trobar un uelet i una ueleta pobres, que no tenien res, però ella, com tenia bon cor los va donar sa seua jaqueta i sa bufanda, i de sobte, es uelos es van convertir en una pedra! I totes ses seues pedres se'n van anar com un imant cap a ells. Damunt d'ells va aparéixer una altra frase que posava: "Gràcies per ser tan bona i tindre tan bon cor. Ara es teu nom es quedarà ací escrit per sempre".

I des d'aquell dia a la Carla se li va quedar aqueix record as cap per sempre, i no se li va oblidar mai.

Per això, encara estan ací es uelo i sa uela de Parelles, en forma de pedra. Conte contat conte acabat , es uelo i sa uela a Parelles se n'han anat.

Es velo i nau
vela de
Parellles.

ES TRESOR

Felipe Lehmann (2a cat.)

Era una vegada en un poble que es deia Tàrbena i hi havia un xiquet que es deia Joan, tenia 11 anys. Un dia en es col·legi la mestra va contar una història sobre un tresor i en Joan va preguntar directament a on estava es tresor, i la mestra li va contestar que estava a Coll de Rates.

Uns dies després sa classe d'en Joan va fer una excursió a Coll de Rates i en Joan li va preguntar a la mestra si podria buscar es tresor i la mestra li va contestar que no.

Un dia després en Joan va anar a Coll de Rates amb uns amics a buscar es tresor, però no el va trobar. I en Joan no va parar de buscar. Cada dia, després des col·legi, va anar a Coll de Rates a buscar es tresor, però no el va trobar.

Un dia en Joan va preguntar a son pare si li aidava, i va dir que sí. Llavors el van buscar de dia en dia, i no el van trobar; però van trobar una altra cosa. Era un mapa a on posava on estava es tresor.

Van anar a casa a mirar es mapa, però no el van entendre. Però en Joan no volia rendir-se, per això va seguir buscant. I un dia va tornar. Hi havia un home i li va dir an en Joan: –Si el vols trobar, has de demanar ajuda as amics, a sa família –però en Joan no en va demanar.

Després d'unes setmanes va pensar en això que va dir s'home i va demanar ajuda as amics, as pares, as germans. I el van trobar. Però faltava una clau per obrir sa caixa a on es tresor estava dins, perquè era una caixa de metall.

Van pensar tots com obrir-la. En Joan va pensar que si trobara s'home que li va dir que havia de demanar ajuda trobaria també sa clau. Per això va buscar per tots es llocs per trobar-lo, però no el va trobar.

Una nit en Joan va anar a Coll de Rates a buscar-lo i va vore s'home. Va anar corrent perquè en Joan no poguera obrir sa caixa, perquè s'home pensà que en Joan se'l quedaria per a ell soles i no li donaria a ningú es tresor. En Joan el va seguir, va saltar i el va agafar, però no li volia donar ses claus. Li va dir: –Si vol ses claus, has de prometre que compartiràs es tresor amb es que t'han ajudat –i en Joan va dir que sí. Al final ha compartit amb tots es qui l'han ajudat.

CRÒNIQUES D'UN ANY ESTRANY A TÀRBENA

Aitana Salvà Pont (5a cat.)

Seré breu. Aquell any que vaig passar a Tàrbena va ser un poc..., com dir-ho? Intens.

De ma mare i es meus germans vaig ser separada, i no vull dir que no pensa en ells cada dia, ni que no me'n recorda de com ma mare ens duia es menjar quan plovia tant aquelles vesprades de febrer. Quina nostàlgia que em fa!

Bé. M'he fet gran i fa uns quants mesos he canviat es meu destí.

Quan vaig arribar a Tàrbena vaig decidir quedar-me per dos motius principals: principalment per s'encant de veure durant la primavera tots es ametlers florits; s'olor que fan i es color rosa viu que ressalta amb el cel amb es fons de Benidorm, i per altra part per poder tindre fonts on banyar-me es dies de calor i beure tots es dies de l'any.

Com en tot, he pogut també destacar coses que no m'han agradat massa. Problemes amb poca importància que fan es nostre dia a dia dificultós.

Va arribar l'estiu i jo, amb molta gana, vaig anar a sa font d'Enmig a pegar-me un bany. Es sol ja s'havia amagat.

Després d'assegurar-me que no hi havia cap tarbener pes carrer, vaig pegar un bot i vaig obtindre un resultat que no m'esperava. Quin colp em vaig pegar! Allò estava completament sec.

Es sol va tornar a posar-se damunt des poble de Tàrbena i vaig haver de pegar a fugir per evitar alterar la gent. Jo tan tranquil·la que estava en es meu llitet dormint, de sobte, vaig sentir un tro i tot seguit ses campanes es van disparar. Vaja una festa fan aquestes persones! No van deixar-me descansar després d'una decepció com sa que vaig patir sa nit anterior.

Pegant-li voltes an es cap, vaig recordar que per allà a Picassàries un vell amic des meu iaio tenia una caseta, potser si anava mentre eren festes a descansar, quan tornaria ses fonts treurien aqueixa aigua cristal·lina que tots tenim desig de provar alguna vegada.

Camí a Picassàries vaig fer parada dos o tres vegades per descansar.

Altra cosa que no m'agrada d'aquest poble és que està massa lluny de tot, caram!

Va haver un moment que vaig decidir rendir-me, allò parava massa lluny i no m'havia parat a pensar si aquell amic des meu iaio estaria encara en aquella caseta. Es meu iaio també va viure a Tàrbena quan van dur s'aigua potable an es poble, per això m'ha cridat l'atenció conèixer ses aigües d'aquest, però vinc i m'enduc aquesta decepció!

Fins on m'arribava la vista vaig començar a veure unes teulades i seguidament a sentir un soroll d'una cascada, vaig arrancar a córrer i QUINA SORT, UNA BASSA I UNA FONT!!!! Vaig disfrutar amb aquesta aigua quasi dues hores. Em vaig sentir com una xiqueta de ses que anava a casa de la Llúcia per llepolies després d'escola.

Buscant, buscant, no vaig trobar ni cap caseta ni cap amic des meu iaio ni res. Però es viatge no va ser perdut. Vaig fer nit on vaig poder i es dia següent vaig decidir explorar es terme tan bonic que m'envoltava.

Unes setmanes després, vaig tornar a Tàrbena per seguir es meu objectiu de passar una temporada aquí.

A poc a poc va arribar es fred i es poble estava més tranquil, s'aigua havia tornat però allò tampoc era com aquells dies tan divertits que vaig passar a Casivanyes ni res semblant.

Un dia, de sobte el temps va canviar i va caure una tabalada que mai havia conegut una cosa així. Em va agafar por i no em vaig agosar a eixir an es carrer. Pareixia que el món s'acabava, i jo estava sa primera a sa llista per anar-me'n d'aquest.

Tenia desig d'un plat de borra o una llesca de pa amb sobrassada. No vull recordar-ho, que sa boca se'm fa aigua!

Cada dia tenia menys ganes d'eixir an es carrer per menjar, feia un fred que pelava, mai havia conegut jo això.

Després de Nadal, el temps va anar an es meu favor i va eixir es sol. Un sol que amenitzava es dies gelats. Però feia tant de gust estar sota seu que no importava res més.

Un dimarts de vesprada, al cel li va pegar per ennuvolar-se.

Jo en aqueix moment ja estava a casa amb es foc encés i es sopar fent-se. Aqueixa nit vaig sopar castanyes i un got de llet. Estava molt feliç, la veritat, i em vaig adormir a sa vora des foc.

Quan em vaig alçar, devien ser devora les 8. Vaig eixir a comprar es pa, i no sé si em vaig gelar més (perquè feia un fred que pelava) o perquè em vaig quedar tan esbalaïda de vore-ho tot tan blanquet. Això sí que era completament nou per mi. Mai havia vist sa neu.

Van ser uns quants dies sense eixir de casa. Allò era tot preciós. Tot tan blanquet. Però jo no havia dut roba per eixir a fer dos ninots i quatre boles.

El temps estava massa gelat per mi, però algú s'havia d'encarregar d'anar a comprar tots es dies i de fer comandes que calia fer.

Abans que fóra primavera, es ametlers van començar a treure flor. Era un poc massa prompte, però he sentit per ses notícies que aquest canvi climàtic no està afectant massa bé pel que es veu...

Va tornar a poc a poc a arrimar-se sa calor: pel dia feia bo, però per la nit, continuava fent sa gelor de l'hivern. No tan exagerat, però no podies anar amb dos pendons de roba.

Un temps després, vaig haver d'acomiar-me d'aquell poble tan guapet, xicotet, però a mi em va enamorar.

Abans d'anar-me'n, no vaig poder resistir-me a tastar un ametló, que és s'ametla, però abans que madura. Quina delícia! Millor que s'oli! On vas a posar!

D'ací a uns anys espera tornar a passar altra jornada com aquesta. Però amb un hivern no tan gelat, amb un estiu amb fonts que funcionen, sense neu, i amb més diners també. A més a més, assegurar-me d'on viuen aquelles persones a ses que vull visitar.

Ara seguiré buscant sa meua família. Tinc esperances de trobar-me amb ells i també recomanar-los aquest poble. Però primer aniré a la platja.

Què passa? Una raboseta com jo no pot anar a la platja?

Sitja, sa raboseta

24-4-2017